

संपादकीय....

म्हणून अभिनंदन!

सर्वप्रथम सर्वोच्च न्यायालयाचे त्रिवार अभिनंदन. हे सर्वोच्च न्यायालय इसायलवे. तेथे लोकशाही आहे कोणत्याही लोकशाही व्यवस्थेत निवडून आलेल्या नेत्यांस दोन घटकांचा मोठा अडथळा वाटत असतो. शीर्णीशेप लू. लोकसत्ता टीम.. सरकारी निर्णयाची घटनात्पक्तता तपासण्याचे अधिकार सर्वोच्च न्यायालयास असायलाच हवेत, असेच न्यायपालिकेचे मत पडले-अर्थात इसायलच्या. आणि ते त्यांनी नावानिशी नोंदवते..

सर्वप्रथम सर्वोच्च न्यायालयाचे त्रिवार अभिनंदन. हे सर्वोच्च न्यायालय इसायलवे. तेथे लोकशाही आहे कोणत्याही लोकशाही व्यवस्थेत निवडून आलेल्या नेत्यांस दोन घटकांचा मोठा अडथळा वाटत असतो. एक म्हणजे प्रसार माध्यमे आणि दुसरी न्यायपालिका. त्या प्रमाणे इसायलवे विद्यामान पंतप्रधान बैजामिन नेतान्याहू यांनाही तसे वाटत असणार. पण त्यांचे दुर्दैव असे की ते स्वतःच्या देशातील माध्यमांच्या मुंडया पुरेश ताकीने आवळू शकले नाहीत. वास्तविक त्यांस इसायलच्या यहूदी धर्मप्रीमीचीही साथ आहे आणि त्यांच्या सरकाराला कडव्या धर्मवादांचा थेट पाठिवा आहे. राजसत्तेची धर्मसत्तेची इतकी बेमालू हातमिळवणी झालेली असूनही त्या देशातील माध्यमे या दाखांस भीक घालण्यास तयार नाहीत. या माध्यमांचिरोधात राष्ट्रद्वारे, देशविरोधी इत्यादी आरोप किंवा काय, हे ताऊक नाही. खेरे तेहे पेंगसारखे अदूत टांफटवेंडर हीदेखील इसायलची निर्मिती. त्या देशातील पत्रकार, चलवळे, सामाजिक कार्यकर्ते, न्यायाधीश इत्यादीच्या मोबाइल फोनमध्ये हे पेंगसार घुसवून त्यांच्यावर गुस्पणे हेरगिरी करण्याचा मार्ग नेतान्याहू यांनी घोषाळात किंवा काय हेही कल्प्यास मार्ग नाही. माध्यमांस शांत करण्यात अपयशी ठरलेल्या या पंतप्रधानांनी अखेर न्यायपालिकेस गप बसविण्याचा पर्याय शोधला. त्यातून त्वतःच्या सरकारच्या बहुमताचा आधार घेत सरकारी निर्णयांचा फेरविचार करण्याचे न्यायपालिकेचे अधिकार काढून घेण्याचा घाट त्यांनी घातला. इसायलच्या सर्वोच्च न्यायालयाने लोकनियुक्त वगैरे पंतप्रधानांचा हा निर्णयच बेकायदा ठरण्याची दिंमत दाखवली. म्हणून सर्वोच्च न्यायालयाचे अर्थातच त्या देशाच्या- मनःपूर्वक अभिनंदन. शक्तम लोकशाहीवर मनासून घेत असलेल्यांन हा निर्णय खवितच कौतुकाचा वाटेल. सर्वोच्च न्यायालय वा अन्यांनी न्यायाधीशांपेक्षा नेतान्याहू आलेले प्रतिनिधी अधिक महत्वाचे असे नेतान्याहू नानातात. त्याचुमुळे जनतेने निवडून दिलेल्या प्रतिनिधीचे सभापूर्व हस्तांची न्यायालयास वरचढ क्योंतो त्यांनी गतसाली आपल्या बहुमताच्या जोरावर मंजूर करून घेतली. त्यामुळे सर्वोच्च न्यायालयाचे कोणताही निर्णय वदलण्याचा अधिकार इसायली प्रतिनिधीगृहास - म्हणजे 'कनेसेट'ला - मिळाला. हे निर्णय वदलण्यासाठी १२०० सदस्यांच्या केसेटमधील फक्त ६१ प्रतिनिधीची पंतप्रधानांसमोर मान तुकवती की झाले. साध्या बहुमताच्या जोरावरही सर्वोच्च न्यायालयाचा निकाल प्रतिनिधीगृह बदलू शकेल, असा अधिकार या निर्णयाद्वारे सरकारने स्वतःच्या हाती घेतला. इतकेच नव्हे, तर यापुढे सरकारने घेतलेला कोणत्याही निर्णयाचा फेरविचार करण्याचा, तो निर्णय घेतेच्या तत्त्वाची पायमली कीरत असल्यास रद्दवातल करण्याच्या सर्वोच्च न्यायालयाच्या अधिकारांस नेतान्याहू यांनी यशस्वीपणी काऱी लावली. इसायलमध्ये न्यायाधीश नेमण्याची एक तटक्य प्रक्रिया आहे, तीस अनुसरन खवित यंत्रगदारे न्यायाधीशांच्या नेमणुका केल्या जातात. नव्या निर्णयानुसार या यंत्रणेची गरज राहिली नाही. एखाद्या नोकरशहायामांने न्यायाधीश नेमणुकांचा अधिकारही प्रशासनाने स्वतःच्या हाती घेतला. एका अर्थी न्यायपालिका पंतप्रधानांनी पूर्णपणे पंग करून टाकली. 'आडमुरुठेशाही' या संपादकीयातून (२६ जुलै २०२३) 'लोकसत्ता'ने या निर्णयाचार भाष्य केले होते आणि त्यात इसायलच्या प्रवास लोकशाहीकडून हुक्मशाहीकडे सुरु असल्याची भीती व्यक्त केली होती. ती प्रत्यक्षात येण्याचा घोका सर्वोच्च न्यायालयाने- अर्थातच इसायलच्या- टाळला. म्हणून तेथील सर्वोच्च न्यायालयाचे अभिनंदन.या साचातील अत्यंत आशासक बाब म्हणजे बहुतांशी यहूदी जनतेने पंतप्रधानांचिरोधात कडकडीत निदर्शने केली. आपले गर्वावर एकाधिकारीकडे नियालेल आहे, असेच अनेकांस वाटले आणि जुळैनंतर सुमारे तीन-चार महिने त्या देशात नेतान्याहूंविरोधात अंदोलने झाली. या घटनादुर्स्तीवर क्वेसेटद्यू होण्याचा मतदानावर विरोध करण्यासाठी संपूर्ण देशभारतून लाखो यहूदी झी-पुरुष, युवा-वृद्ध नागरिक पायी तेल अविवकडे निघाले आणि नंतर त्यांनी आपल्या 'लोकशाही मंदिरा' स घेवाव घातला. सदनाबाहेर आणि देशभारतील आंदोलक आणि सुरक्षा उंत्रंगांचा त्यांच्यात चकमकी झाडला. याची दखल नेतान्याहू यांचे तारणहार अमेरिकेचे अध्यक्ष बायडेनबाबांसही आपल्या प्रमुख वर्तमानपत्रांनी तर त्यावेळी आपल्या अंकांचे पडले पृष्ठ ठार काळ्या रंगात कोरे छापले. अन्य कौतुकाचा मुद्दा म्हणजे इसायली लक्षकरानेही आपल्या पंतप्रधानांवर जलजली टीका केलीच आणि आघाडीच्या प्रमुख वर्तमानपत्रांनी तर त्यावेळी आपल्या अंकांचे पडले पृष्ठ ठार काळ्या रंगात कोरे छापले. अन्य कौतुकाचा मुद्दा म्हणजे इसायली लक्षकरानेही आपल्या पंतप्रधानांचिरोधात खम्बीची भूमिका घेतली. विमानदलानेही सरकारी आदेशांचा भंग केला जाईल, असा इशारा दिला. इसायल म्हणजे आधी लक्ष्य आणि नव्हावर करावा असी नेतान्याहू यांस वाटले नाही. अखेर सर्वोच्च न्यायालयाचे अर्थातच इसायलच्या- याची रास्त दखल घेतली आणि पंतप्रधानांच्या निर्णयांस केराची टोपली दाखवली. म्हणून त्या सर्वोच्च न्यायालयाचे अभिनंदन.या देशाच्या पंतप्रधानांवर भ्रात्याचारचे गंभीर आरोप आहेत. याप्रकरकी सर्वोच्च न्यायालयात निकाल अपेक्षित असून तो विरोधात गेल्यास तो रद्दवातल ठरवता यावा यासाठीच या घटनादुर्स्तीचा घाट त्यांनी घातला असे आरोप झाले. ते रास्तच. खेरे तर एव्हाना तो लगलाही असता. पण आपाची ही घटनादुर्स्ती आणि नंतर ७ ऑक्टोबरास 'हमास'ने केलेला नृशंस दहशतवादी हक्का यामुळे ते प्रकरण मारे पडले. कोणत्याही संकटप्रत नेतान्याहूंची देशेप्रेम, राष्ट्रवाद हा शेवटा आसारा असतो. 'हमास'च्या निंदीय कृत्यांपैकी नेतान्याहू यांस ही संधी मिळाली. हे युद्ध अधिकारिक लांबवारे असा त्याचा प्रवत आहे तो यामुळे. देशावरील संकट, देश विरोधकांस घडा शिकविणे वगैरे भाषा चलनात आली की अन्य मुद्दे मारे पडलात.

वृत्तपत्र समाजाजाचा आरसा असतो..

६ जानेवारी हा दिवस बाळशास्ती जांभेकर यांचा जन्मदिन पत्रकार दिन म्हणून साजारा केला जातो. पत्रकार दिन साजारा करताना देणे गोषी प्रामुख्याने लक्ष्य घेणे गरजेचे आहे. पहिली गोषी म्हणजे वर्तमानपत्र हे समाजाचा आरसा असतो. आणि समाजाचे प्रतिबिंब वर्तमानपत्रात दिसायला पाहिजे. दुसरी गोषी माणूस किंतु दिवस जगला हे महत्वाचे नसते तो कसा जगला याला महत्व असते. या दोन गोषी जरी कलात्या तरी पत्रकार दिन साजारा करण्याचे असर्थक होईल. हल्ली आपण अनेक दिवस साजारे करतो.

परंतु त्या दिवसाचे महत्व कधीच समजूळे घेत नाही. हाताला काळा धागा बांधुन, गाडीला लिंबु मिरवी बांधुन गाडी समोरुन माजर जाते म्हणून थांबणारा जर विज्ञान दिवस साजारा करत असेल तर तेथे निवळ हास्य निमाण होऊन दिवसाचे महत्व कमी होते. पत्रकार दिवसाचे महत्व जर वाढवायचे असेल

तरीही वर्तमानपत्र चालवणे अवघड झाले आहे पत्रकार म्हणून वावरताना पाहिजे तो मान सन्मान मिळत नाहीत याचे कारण

असे की मागील काही वर्षांपासून प्रस्थापित वर्तमानपत्र

व पत्रकारांनी स्वतः ची नैतिक भुमिका बदलून जनतेच्या

समस्या मांडून जनतेचा आवाज बनायला पाहिजे होते पण ते

जनतेचा आवाज न बघता सरकारचा आवाज बनून सरकारचे

मत लोकांना सांगायला लगाले. पण लोकांचे मत सरकारला

सांगणारी पत्रकारिता कमकुवत झाली. हे कृत्य प्रस्थापित

लोकांनी आपण वर्तमानपत्र व इलेक्ट्रॉनिक्स मिडीया ने जरी

केले असेल तरी त्याचा फटका प्रामाणिक पत्रकारिता करण्याचा

वर्तमानपत्र व पत्रकारांना बसला. यावर दुर्लक्ष करून चालणार

नाही. यामुळे सतीप्रथा, विषमता, अस्पृश्यता, बालविवाह ह्या

समस्या होत्या. जांभेकर यांनी त्यावर आवाज उठवले आज

शिक्षणाचे व्यापारीकरण, बेरोजगारी, धर्मांदेश, खाजगीकरण,

इव्हिंगम्चा सारख्या समस्या देशाला

समस्या देशाला व लोकशाही

ला उद्भवत करत आहेत.

आरोग्य सुविधा

व्हिंटेलेटरवर

आहेत. राजकीय नेतृत्वे तरीही लोकशाही ची थट्टा करून

लोकमताची किंमत शुन्य

करत आहेत.

राजकीय भ्रात्याचार

झाला आहे.

पत्रकारिता ही भारतीय लोकशाहीची ढाल.

पत्रकारिता ही कोहीनुरच्या हियापेक्षाही मौल्यवान आणि तलवारी पेक्षाही तीक्ष्ण धारधार मानल्या जाते आणि आहे. त्याचप्रमाणे पत्रकारिता ही जगाचा तिसऱ्या डोळ्याची भुमिका बजावीत असते. पत्रकारिता समाज घडविण्याचे व राष्ट्रीयत जपण्याचे मोठे साधन आहे. महाराष्ट्रात दरवर्षी ६ जानेवारीला पत्रकार दिवस साजरा केला जातो. हा दिवस आद्य पत्रकार बाळशास्त्री जांभेकर यांच्या स्मृतिप्रीत्यर्थ साजरा केल्या जाते. बाळशास्त्री जांभेकरांना मराठी भाषेतील पत्रकारिता सुरु केल्यामुळे द फादर ऑफ मराठी जर्नलिज्म या रूपाने सुध्दा ओळखले जाते. म्हणुनच महाराष्ट्र सरकारने पत्रकार दिवस ६ जानेवारी या दिवशी बाळशास्त्री जांभेकर यांच्या जयंतीनिमित्त घोषित केला आहे. त्यामुळे महाराष्ट्र राज्यात ६ जानेवारी हा मराठी पत्रकार दिवस म्हणुन साजरा केला जातो. जांभेकरांचे काही तत्व होते सत्तेच्या विरोधात लीखान करने. कारण हे लीखाण सत्तेच्या विरोधात नसुन सत्ताधार्यांच्या चुकांमध्ये दुरुस्ती करणे होय. योपर्यंत पत्रकार सत्तेच्या विरोधात लिहिणार नाही तोपर्यंत देशात काय सुधारणा करायची आहे हे कदाची लक्षात घेणार नाही. त्यामुळे सरकारच्या चुका लेखणीच्या माध्यमातून समाजापर्यंत पोहोचवून सरकारचे डोळे उघडण्याचे काम पत्रकारांमार्फत व्हायला पाहिजे. म्हणुन जांभेकर म्हणतात सत्ताधार्यांनी पत्रकारांचे कौतुक नव्हे, उलट शिव्या घातल्या तर खच्या पत्रकारितेची पावती भीवळते असे ते मानीत. भारतातच नाही तर संपूर्ण जगात पत्रकारितेला मोठे महत्व आहे. त्यामुळे पत्रकारितेला चौथास्तंभ ही उपमा दिली आहे. जागतिक हालचाली, राष्ट्रीय-आंतरराष्ट्रीय, राजकीय हालचाली, जिल्हास्तरीय, गळीपासून तर दिल्लीपर्यंत संपूर्ण माहिती १४० कोटी जनतेपर्यंत पोहचवीण्याचे काम पत्रकारितेच्या माध्यमातून होत असते. प्रत्येक वर्षी ६ जानेवारीला महाराष्ट्रात पत्रकार दिवस साजरा केला जातो. १९२० मध्ये लेखक वाल्टर लिपमैन आणि एक अमेरिकी दार्शनिक जॉन डेवी यांनी लोकतान्त्रिक समाजामध्ये पत्रकारितेच्या भुमिकेवर विचार विमर्श प्रकाशित केले होते. पत्रकारिता जनता आणि नितीनिर्माते यांच्यातील मध्यस्थीतीची भुमिका हाताळीत असते. तेहाच आपल्याला समतोलता दिसून येते. या समतोलतेचे दायीत्व पुरुणपणे पत्रकारितेवर अवलंबून असते व पत्रकार आपली जबाबदारी मोठ्या शिताफीने पारपाडतो. प्रत्येक बाब जनतेच्या हितासाठी असावी या उद्देशने प्रत्येक गोष्ट जनतेच्या हितार्थ प्रकाशित केल्या जाते. पत्रकारितेचे अनेक तत्व आहेत लिखाण, समाजातील घडामोर्डींवर नजर ठेवून माहीती एकत्र करने, कॅमेरेत कैद करने व ती पत्रकारितेच्या माध्यमातून समाजापर्यंत पोहचवीने. आजच्या आधुनिक युगात वर्तमानपत्र, रेडिओ, दूरदर्शन, वेब-पत्रकारिता, मिडिया, फेसबुक, सोशल मीडिया, ई-पत्रकारिता यांच्या माध्यमातून पत्रकारितेची भुमिका मोरुण्या प्रमाणात बजावली जाते परंतु काही वावीण्या स्वतंत्र्या

दैनिक अभिमान, महाराष्ट्र प्रतिभा, या वृत्तपत्रामध्ये चुकीच्या बातम्या प्रसारित झाल्यामुळे परिचारिक संवर्गांची नाहक बदलामी करण्णा-या बातमीचे शुद्धिप्रकरण परिचय करावाऱ्ये यशस्वी यशस्वी यशस्वी यशस्वी यशस्वी यशस्वी यशस्वी

प्रासाद्ध करण्याच महाराष्ट्र राज्य पारंचारक संघटना, वृत्तपत्राना आवाहन
लातूर :- ०५ जानेवारी २०२४ रोजी दैनिक
अभिमान, दैनिक महाराष्ट्र प्रतिमा, या बीड जिल्ह्यातून
प्रसरित होणाऱ्या वृत्तपत्रातील बातम्या बीड जिल्ह्यातून प्रसरित

होणारे वृत्तपत्र - दैनिक अभिमान, दैनिक महाराष्ट्र प्रतिमा, या वृत्तपत्रामध्ये गेवराईत अवैद्य गर्भपात करणारी टोळी जेरबंद, जामिनावर सुटलेल्या नर्सने गर्भपाताचा बाजार उठवला या मथळ्याखाली चुकीची बातमी प्रसारित करण्यात आली आहे. परंतु दैनिक संकेत मधील प्रसारित करण्यात आलेल्या बातमीमध्ये जामिनावर सुटलेल्या अंगणवाडी सेविका व डॉक्टरचा उल्लेख केलेला आहे. सदर चुकीच्या बातमी मुळे परिचारिका संवर्गाची सर्वत्र नाहक बदनामी होत आहे. कसलीही शहानिशा करता प्रकाशित केलेल्या बातमीमुळे परिचारिकांच्या भावना दुखावल्या जात असून यामुळे, राज्यातील परिचारिका मध्ये संतास भावना व्यक्त केल्या जात आहेत. महाराष्ट्र राज्य परिचारिका संघटना मुख्यालय लातूर ही राज्यातील परिचारिकांची एकमेव शासनमान्य संघटना असून सदर घटनेची शहानिशा करून पुन: शुद्धीपत्रक प्रसारित केल्यास परिचारिका संवर्गाची प्रतिमा नाहक मतिन होणार नाही. तसेच केवळ महाराष्ट्र परिचर्या परिषदेकडे नोंदीनीकृत असलेली परिचारिका हीच अधिकृत परिचारिका समजावी. असे नम्र आवाहन राज्यकारार्थाक्ष अरुण कटम व राज्यसरकाऱ्यातील समिती

स्वार्थासाठी कार्य करतात. यामुळे पत्रकारितेची बदनामी होतानन्ही सुधा आपण उघड्या डोऱ्यांनी पाहिले आहे. परंतु पत्रकारिता तीच असते ज्यामुळे समाजाची जडणघडण मजबूत होते यालाच म्हणतात चौथास्तंभ. पत्रकारिता साधी शैली नसुन कोणत्याही घटनेचा लिखित रूपात वर्णन करण्याकरिता अनेक शैलींचा सटीकतेने उपयोग केल्या जातो यालाच म्हणतात पत्रकारितेची शैली. पत्रकारितेचे अनेक प्रकार आहेत एम्बुश पत्रकारिता, सेलिब्रिटी पत्रकारिता, कन्वर्जेस पत्रकारिता, गोंजो पत्रकारिता, खोजी पत्रकारिता, नवीन पत्रकारिता, विज्ञान पत्रकारिता, खेळ पत्रकारिता इत्यादी अनेक पत्रकारितेचे प्रकार आपल्याला पहायला मिळतात. पत्रकारांमध्ये नेहमी निष्पक्षता दिसून येते त्यामुळे समाजात खंबीरपणे उभे राहून आपल्या लेखणीच्या माध्यमातून तिक्ष्ण(धारधार) लीखाण केल्या जाते. यातुनच समाजाला दीशा-निर्देश समजुन येतात. पत्रकारितेच्या लेखणीत एवढी धार असते की तलवारीची धार त्यासामोर फीकी पडतांना दिसून येते. कारण संपूर्ण समाजाच्या नैतिकतेची जबाबदारी पत्रकारांच्या खांद्यावर असते व ती लेखणीतून निर्माण होत असते. आज पत्रकारितेच्या माध्यमातून स्थल, जल, वायु, आकाश-पाताळ, ग्रह-तारे यातील घडामोडी जनतेला कळून येतात. आज मिडियाच्या माध्यमातून व वृत्तपत्र समूहाच्या माध्यमातून राष्ट्रीय-आंतरराष्ट्रीय घडामोडी आपण पहात असतो. या घडामोडी समाजापर्यंत पोहचविष्याचे काम पत्रकारितेच्या माध्यमातून होत असते. ज्याप्रमाणे सुरंग खोदुन खनीज संपत्ती शोधल्या जाते. त्याचप्रमाणे पत्रकारिता व लेखक आपले विचार समाजापर्यंत पोहचविष्याकरिता संपूर्ण ताकदीनिशी प्रयत्न करीत असतो. तेव्हाच देशातील प्रत्येक व्यक्ती सकाळी वर्तमानपत्राची आतुरतेने वाट पाहत असतो. वर्तमानपत्राला सकाळचा नाश्ता सुधा म्हणतात. यावरून स्पष्ट होते की पत्रकारिता व लेखक यांच्यामुळे समाजाची जडणघडण होण्यासाठी मोठी मदत मीळत असते. आज पत्रकारिता कोहीनुरच्या हीच्यापेक्षाही जास्त मौल्यवान आहे. आज एका लेखणीतून लाखो-अरबो शब्द बाहेर पडतात म्हणजेच पत्रकारिता ही समुद्रापेक्षाही अफाट व नदीपेक्षा सोजवळ निर्मळ असल्याचे दिसून येते. यातुनच जगात मोलाचा संदेश जात असतो. लेखणीमध्ये व पत्रकारितेमध्ये एवढे तालमेल आहे की संपूर्ण जग लेखणीच्या माध्यमातून पत्रकारितेवर सोड्या प्रमाणात विश्रवास ठेवतो. मराठी भाषेतील आद्य पत्रकारांचा बाळशास्त्री गंगाधरशास्त्री जांभेकर यांनी ६ जानेवारी १८३२ रोजी दर्पण नावाचे पहिले मराती दैनिक सर्व केले होते बालशास्त्रींनी

१२१ किलोच्या इनप

वजन कमी करतान

पलकने वजन कमी करायचं ठरवलं तेव्हा तिने इतकं परफेक्ट रुटीन आखलं की कोणताही फॅड डाएट फॉलो न करता, शॉर्टकटच्या नावे जास्त श्रम न घेता, जिममध्ये शेरीराची झीज न करता तिने १, २ नव्हे तर तब्बल ४० किलो वजन कमी केलं आहे. ४०ज्ञास थशळसर्ही झी: नवीन वर्षाच्या संकल्पांची यादी करताना तुमचं वजन नियंत्रणात ठेवणं हा जर तुम्हारी संकल्प असेल तर आजचा हा विशेष लेखात तुम्हाला काही भन्नाट आयडीयाज व प्रेरणा सुद्धा नव्ही देऊ करेल. शेफ व इन्फलुएन्सर पलक कपूर हिने इंडियन एक्सप्रेससह ४० किलो वजन कमी करण्याचा प्रवास शेअर करताना आपल्याला आलेल्या अडचणी व त्यावर शोधलेले उपाय याविष्यी सविस्तर माहिती दिली आहे. तुमच्या आमच्यासारखीच खाण्याची आवडू असलेली पलक सांगते की, मला बटर चिकन एवढं आवडायचं की मी 'नेहमी' बट नानबरोबर त्याच्यावर ताव मारायचे, चार- पाच बटर नान फस्त करायचे. पण जेव्हा पलकने वजन कमी करायचं ठरवलं तेव्हा तिने इतकं परफेक्ट रुटीन आखलं की कोणताही फॅड डाएट फॉलो न करता, शॉर्टकटच्या नावे जास्त श्रम न घेता.

मराठी, संस्कृत, बंगाली, गुजराती, कानडी, तेलगू, फारसी, फ्रेंच, लॅटिन व ग्रीस या भाषांचे ज्ञान होते. मराठी व संस्कृतमध्ये निष्णात-

मोठी भूमिका होती. त्यामुळे इंग्रजांना भारत सोहून जावे लागले व
१५ ऑगस्ट १९४७ ला भारत स्वतंत्र झाला. परंतु आता देशात
काही राजकीय पक्षांची वृत्तपत्रेसुधा दिसून येतात हि
वृत्तपत्रे व वृत्तवाहिन्या आणि दुरदर्शन वाहीण्या पत्रकारितेला
कलंकित करण्याचे काम करीत असतात. याला केंद्र व
राज्य सरकारने कोठेतरी रोखले पाहिजे. आपल्या पुरवांजांनी
ज्याप्रमाणे पत्रकारितेची जोपासना केली त्याचप्रमाणे
पत्रकारितेची जोपासना व्हायला पाहिजे आणि पत्रकारिता
व चौथास्तंभ याला कोणताही आघात पोचनार नाही याची
जबाबदारी राजकीय पुढाच्यांनी व सरकारने घेतली पाहिजे.
टिआरपी वाढावी म्हणुन काही वाहीण्यांनी पत्रकारीतेची व
चौथास्तंभ याची पायमळी करण्याचा प्रयत्न केला होता.
परंतु सरकारने टिआरपी घोटाळा उघडकीस आणुन
पत्रकारिता व चौथास्तंभ यांच्यावर थोडीशीही ईंजा येवु
दिली नाही. ६ जानेवारी पत्रकार दिवसांच्या निमित्ताने हेच
सांग इच्छितो की पत्रकारिता व चौथास्तंभ याला कुठल्याही
प्रकारची क्षती होणार नाही याची काळजी सर्वांनी घेण्याची
गरज आहे. देशात कुठल्याही परिस्थितीत पत्रकारितेचे
व्यवसायीकरण होवु नये व राजकीय दृष्ट्या कोसो दूर
राहुन पत्रकारिता आणखी बळकट केली पाहिजे. कारण
पत्रकारिता ही प्रसारमाध्यमांचे काम करीत असते यातुनच
समाजाला दीशा निर्देश मिळत असते व समाज निर्माण
होतो. पत्रकारिता ही वटवृक्षासारखी अफाट आहे कारण
समाजातील घटना उन, पाउस, थंडी, वादळ, सुनामी
यासारख्या असतात यापासून संरक्षण करण्याचे काम
पत्रकारिता नेहमी करीत असते. पत्रकार आपल्या जिवाची
पर्वा न करता निर्भीडपणे कार्य करीत असतो. परंतु गेल्या
काही वर्षांपासून असामाजिक तत्वांकडुन पत्रकारांवर
हळे होत असतांनाचे दिसून येते याचा मी जाहीर निषेध
करतो. अशा असामाजिक तत्वांना केंद्र व राज्य सरकारांनी
कोठेतरी रोखले पाहिजे व कठोर कारावाई केली पाहिजे.

६ जानवारी पत्रकारिता व दपण दिनाला शत-शत प्रणाम करतो
आणि मराठी भाषेतील आद्य पत्रकार बाळशस्त्री जांभेकर यांच्या
जयंतीनिमित्त विनम्र अभिवादन करतो. जय हिंद!

रमेश कृष्णराव लांजेवार
(माजि विद्यापीठ प्रतिनिधि नागपूर)
मो.नं. १९२९६१०७७९,
नागपर.

१२१ किलोच्या इन्फलुएन्सर तरुणीने पालटलं रूप; ४० किलो वजन कमी करतानाचा डाएट व 'चीट डे' ची हँक केली शेअर

पलकने वजन कमी करायचं ठरवलं तेहा तिने इतकं परफेक्ट रुटीन आखलं की कोणताही फॅड डाएट फॉलो न करता, शॉर्टकटच्या नावे जास्त श्रम न घेता, जिममध्ये शेरीराची झीज न करता तिने १, २ नव्हे तर तब्बल ४० किलो वजन कमी केलं आहे. ४०ज्ञस थशल्सर्हं झीः नवीन वर्षाच्या संकल्पांची यादी करताना तुमचं वजन नियंत्रणात ठेवणं हा जर तुमचाही संकल्प असेल तर आजचा हा विशेष लेख तुम्हाला काही भन्नाट आयडीयाज व प्रेरणा सुद्धा नक्की देऊ करेल. शेफ व इन्फलुएन्सर पलक कपूर हिने इंडियन एक्स्प्रेससह ४० किलो वजन कमी करण्याचा प्रवास शेर असेल तर आजचा हा विशेष लेख तुम्हाला आलेल्या अडचणी व त्यावर शोधलेले उपाय याविषयी सविस्तर माहिती दिली आहे. तुमच्या आमच्यासारखीच खाण्याची आवड असलेली पलक सांगते की, मला बटर चिकन एवढं आवडायचं की मी ‘नेहमी’ बटर नानबरोबर त्याच्यावर ताव मारायचे, चार-पाच बटर नान फस्त करायचे. पण जेहा पलकने वजन कमी करायचं ठरवलं तेहा तिने इतकं परफेक्ट रुटीन आखलं की कोणताही फॅड डाएट फॉलो न करता, शॉर्टकटच्या नावे जास्त श्रम न घेता, तिने अपल्या इन्स्टाग्राम, युट्यूबच्या माध्यमातून सुद्धा चाहत्यांसह शेर केला आहे. ती सांगते की, एकेकाळी तिचं वजन १२१ किलो होतं. आता तिचं वजन साधारण ८० किलो आहे पण अजूनही तिच्या उंचीप्रमाणे वजन कमी करण्यासाठी तिचा प्रयत्न सुरु आहे. खवय्या कुटुंबात जन्मल्यामुळे तिने करिअर सुद्धा खाण्यापिण्याशी संबंधित निवडल. मात्र अचानक हृदयविकाराच्या झटक्याने वडिलांचे निधन झाल्यावर परिस्थिती बदलू लागली. आवडीमुळे होणारी खवय्येगिरी दुःख आणि एकटेपणा दडपण्यासाठी फक्त शेरीरात कॅलरीज व घातक घटक कोंबपण्यार्थत बदलली. तिच्या मेंदूला खाण्यामुळे डोपामाइन मिळू लागला याची सवय झाल्यामुळे, तिने तिच्या आरोग्यावर होणाऱ्या परिणामाकडे दुर्लक्ष केले होते. एप्रिल २०२० च्या एका सकाळी, छातीत खूप जळजळ आणि तोंडात कडू आम्लयुक्त चव घेऊन पलकला जागा आली. काही दिवस असंच चालू राहिलं. मग मनात वडिलांप्रमाणेच हृदयविकाराचा झटका येण्याची भीती वाढू लागली. त्यात ‘लट्पृणा’ हा एक कौटुंबिक

जानेवारी १८३२ रोजी बाळशास्त्री जांभेकर या विद्वानांनं दर्पण च्या रूपाने पहिले मराठी भाषेतील वृत्तपत्र सुरु केले .मुंबईत जांभेकरांनी दर्पणच्या माध्यमातून सुरु केलेली वैचारिक प्रबोधनाची पेरणी मराठी भूमीत रुजवण्याचा प्रामाणिक प्रयत्न बाळशास्त्री जांभेकर यांनी केला . त्यांनी आपल्या वृत्तपत्राच्या माध्यमातून निर्सा ,समाज, व्यक्ती, अंधश्रद्धा देशभक्ती इत्यादी विषयावर आधारित कविताही प्रकाशित केल्या. आचार्य जांभेकर हे महाराष्ट्रातील पहिल्या पिढीतील समाजसुधारक होते. दर्पण हे बाळशास्त्रीच्या हातातील एक लोक शिक्षण आणि समाज प्रबोधनाचा माध्यम त्यांनी त्याचा उत्तम वापर समाज जागृती आणि प्रबोधनासाठी करून घेतला. ज्ञान बौद्धिक विकास आणि विद्याभ्यास या गोष्टी त्यांना महत्वाच्या वाटत होत्या. ज्ञानाचा प्रसार समाजात घ्वावा ही त्यांची तळमळ होती. देशाची प्रगती आधुनिक विचार आणि संस्कृतीचा विकास यासाठी वैज्ञानिक ज्ञानाची अत्यंत गरज आहे तसेच सामाजिक प्रश्नांकडे पाहण्याचा वेग निष्ठा आणि प्रखर भूमिकेसाठी शास्त्रीय ज्ञानाची प्रसाराची आवश्यकता आहे याची जाणीव त्यांना झाली होती. विज्ञानिष्ठ मानावी समाज उभा करणे हे त्यांचे स्वप्न होते. म्हणून अंधश्रद्धा, जातीभेदाचा प्रश्न , भारतीय नियंत्रणाच्या शिक्षणाची दिशा, स्थि- पुरुष , समान हक्क, सरकारी नोकरीत जातीयता, विधवांच्या पुनर्विहाचा प्रश्न या विषयावर त्यांनी दर्पण मधून आपले रोखठोक पुरोगामी विचार मांडले त्यामुळे समाजात जनजागृती होण्यास मदत झाली. बाळशास्त्री जांभेकर यांच्या या पुरोगामी विचारामुळे दर्पण विषयी लोकांचे आकर्षणही हळूहळू

कलकत्ता, मद्रास, चेन्नई मुंबई येथे इंग्रजी वृत्तपत्राची सुरुवात झाली. परंतु भारतीय जनतेच्या अस्तित्वाला या वृत्तपत्रात कोर्हेर्व विशेष स्थान देण्यात येत नव्हते. इंग्रजी भाषेत वृत्तपत्रे निघातात तर भारतीय भाषेतही अशी वृत्तपत्रे काय निघू नयेत या प्रश्नांने बाळशास्त्री जांभेकर घिंतेत होते. भारतीय समाजात नवीन वैचारिक

